

at der ellers er lige megen Forstaaelse og Trang til Undervisning. Vi maa huske paa, at paa Landet er det ret meget at forlange af Tjenestefolk, at de om Aftenen i Mørke og paa daarlige Veje skulle passere endogsaa et kortere Stykke Vej end den Fjerdingvej eller den halve Mil, som der tidt kan være til Skolen, naar man sammenligner det med, hvor behageligt og let det er for dem i Byerne ad oplyste Gader at passere de 5—10 Minutters Gang, som der i almindelige Købstæder kan blive Tale om. Derfor kunne vi med Stolthed pege paa de 20,000, der rundt omkring i Landet i noget over tusinde Skoler have mødt op, og der er saa sandt ingen Anledning til at fremhæve, at der skulde være større Trang til denne Undervisning paa Landet, og navnlig paa ingen Maade Anledning til at tale om, at det særlig er paa Landet, der hersker Vankundighed og Raahed. I saå Henseende synes jeg ikke, der er Grund til, at vi fra Landet skulde dukke vore Hoveder, tværtimod, vi kunne frejdig se paa det ærede Medlem og hans Meningsfæller og spørge, hvad Byerne kunne opvise af samme Art som Landets Aftenskoleundervisning, være sig hos Lærerne eller hos dem, som skulle benytte denne Undervisning.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) i, at vi paa ingen Maade skulle søge at lokke Lærere til at holde Aftenskole ved at stille dem en større Betaling i Udsigt. Er der noget, som kan ødelægge Arbejdet for Aftenskolesagen — og det vil det ærede Medlem ogsaa kunne faa bekræftet ved Henvendelse til sine Kolleger ved Købstadskolerne — er det dette, at der ret mange Steder og ret mange Gange bliver begyndt paa at holde Aftenskole, og det derefter viser sig, at der kommer for faa Elever. Det skal nok slaa det i Stykker til Gavns. Der er derfor ikke nogen Fordel ved at forsøge paa at faa en hel Mængde flere Lærere end dem, som allerede have begyndt, til i Haab om en større Betaling at stille noget an i Retning af en Aftenskole, hvor der kun kommer 3-4-5 Elever. Det vilde saa sandt ikke gavne Sagen, tværtimod. Derfor tror jeg, det er heldigt, at det gaar roligt, men sikkert fremad, saaledes som Udviklingen viser for Landets Vedkom-

mende. Jeg har den Tro til Kommunalbestyrelserne, at de nok skulle vide at holde Skridt med den sunde Udvikling, og saa komme Kravene ogsaa Tid efter anden til Statskassen. Der har jo aldrig været sagt Nej til at yde de Bidrag, som man fra Kommunernes Side har anset det for forsvarligt at yde, og Staten har stadig ydet noget tilsvarende.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talte endvidere om de Oplysninger, vi havde faaet angaaende de aands svage og navnlig dem, der paa Grund af Pladsmangel have maattet afvises ved Aandssvageanstalterne. Jeg har ikke i Aar fundet Anledning til at gentage, hvad jeg baade i Fjor og for Resten ogsaa i tidligere Aar har gjort opmærksom paa, at selv efter at den ny Anstalt ved Ribe er bleven aabnet, vil der endda ikke være tilstrækkelig Plads, og at det derfor er nødvendigt for Ministeriet stadig væk at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der vel desværre ikke gaar mange Aar, inden vi ere nødte til at tage under Overvejelse Opførelsen af den næste Anstalt. Men naar det ærede Medlem saa yderligere føjede til, at der efter hans Opfattelse var nogen Fare ved den nuværende Anbringelse i privat Familiepleje, „kontrolleret Familiepleje“, som det hedder, er jeg ikke enig med det ærede Medlem i saa Henseende. Men jeg tror ganske vist, at selv om man fortsætter i nogen Grad med at anbringe ogsaa aands svage i saakaldt kontrolleret Familiepleje, vil det ikke være tilstrækkeligt til at afhjælpe den Pladsmangel, der desværre har været stigende og vel ogsaa bliver ved at være det i Fremtiden.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa at tale om Sangstævnerne. Vi ere jo i Virkeligheden enige i vor Grundbetragtning af Sangstævnerne, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde før, da jeg havde Ordet, men blot omtale det Forhold, som det ærede Medlem dernæst kom ind paa at omtale: Nødvendigheden af, naar man i det hele taget skulde have Sangstævner, at der saa blev ydet Tilskud, dels for at de paagældende Lærere — og da specielt de, der som Forretningsudvalg staa for Ordningen — kunde faa nogen Rejssegodtgørelse m. v., og dels ogsaa for, at der kunde